

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18164/2024
06.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ ДОО ..., чији је пуномоћник Иван Грбић, адвокат у ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Душко Дучић, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 49/22 од 12.04.2023. године, у седници одржаној дана 06.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 49/22 од 12.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 49/22 од 12.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 11384/20 од 23.03.2021. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име главног дуга износ од 1.000,00 динара, укинута је у целости решење Основног суда у Крагујевцу Пл 184/20 (очигледном омашком написано: „Пл 189/20“) од 07.09.2020. године и одређено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 49/22 од 12.04.2023. године, преиначена је првостепена пресуда и одржан је на снази платни налог Пл 184/20 од 07.09.2020. године, којим је обавезана тужена да тужиоцу плати на име главног дуга износ од 1.000,00 динара. Тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 17.300,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Другостепеном одлуком одржан је на снази платни налог године којим је обавезана тужена да тужиоцу плати на име главног дуга износ од 1.000,00 динара по основу посебне накнаде за паркирање од 22.07.2019. године, које потраживање је уступљено тужиоцу Уговором о уступању потраживања од 14.02.2020. године, од стране Јавног предузећа за превоз путника и транспорт робе „Нови аутопревоз“ Врњачка Бања. Возило тужене било је паркирано на обележеном паркинг месту јавног паркиралишта општине Врњачка Бања, а унапред није била плаћена паркинг карта, при чему контролор није затекао возача возила. Другостепени суд је применом одредбе члана 21. став 2. Одлуке о јавним паркиралиштима („Службени гласник РС“, бр.16/11, 24/19), закључио да се тужена као власник возила има сматрати корисником услуге паркирања и у обавези је да плати износ паркинг карте.

Посебна ревизија служи као изузетно ванредно правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходне појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од ширег интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Указивање на погрешну примену материјалног права није довољно да би се о ревизији одлучивало као о посебној. Ревидент не указује на постојање супротних одлука које би указивале на постојање различите судске праксе по питању ко се сматра корисником услуге у смислу одредбе члана 21. став 2. Одлуке о јавним паркиралиштима („Сл. гласник РС“, бр. 16/11...24/19). Наводима ревизије указује се на доказе којима је тужена у поступку доказивала ко је био корисник услуге тужиоца у конкретном случају, што није релевантан основ за изузетну дозвољеност ревизије. Надаље, указује се на погрешну примену процесних одредби из члана 455-466 Закона о парничном поступку, што нису разлози за изјављивање посебне ревизије према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Стога, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге другостепеног суда на којима је заснована побијана одлука другостепеног суда, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Због наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба са предлогом за издавање платног налога поднета је 25.06.2020. године, а вредност предмета спора је 1.000,00 динара.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић